

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
'Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας..

'Ἐν τῷ 'Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ'
ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΔΗΡΟΤΕΑ

Διὰ τὸ 'Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ 'Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὀδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύματα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρὸς τὰς κ. κ. ἀναγνώστριάς μας. — Αἱ συνδρομαὶ τῆς Μανσοῦρας. —
Καὶ ἡμεῖς ὀλίγην ἀνάπαυσιν. — Ἡ μαγικὴ τολόπη. — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σι-
κάγον. Ὁ ὠκεανός. Ἡ προίκησις. Ὁ παγών. Ὁ Πιλότος. Τὸ ἄγαλμα τῆς
'Ἐλευθερίας. — Θέατρα. — Ἐἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Δι' ὑστάτην φορὰν σᾶς παρακαλοῦμεν, ἀποστείλατε
ἀμέσως, ἄνευ ἀναβολῆς τὰς καθυστερουμένας συνδρο-
μάς. Εἰξεύρετε εἰς πόσον ὑπερόγκους οικονομικὰς θυσίας
ὑπεβλήθημεν ἐσχάτως. Ἀδυνατοῦμεν νὰ ἀναμείνωμεν
περισσότερον.

Ἴδιως οἱ καθυστεροῦντες συνδρομάς δύο ἐτῶν μᾶς
ἐμβάλλουσιν εἰς προβληματικὴν ἀληθῶς θέσιν.

Εἶναι ἀνιάρην νὰ γράφῃ τις ἐπιστολάς ἐπὶ ἐπιστολῶν,
νὰ χάνη τὸν καιρὸν του καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν του διὰ
τόσῳ εὐτελεῖ ποσά. Ἄλλ' ἐκ τῶν ὀλίγων ἀποτελοῦνται
τὰ πολλὰ καὶ ἡμεῖς ὑποβαλλόμεθα εἰς μεγάλας δαπά-
νας καθ' ἑκάστην. Καὶ πάλιν σᾶς παρακαλοῦμεν ἀπο-
στείλατε ἄνευ ἀναβολῆς ὅ,τι ὀφείλετε.

Αἱ συνδρομαὶ τῆς Μανσοῦρας τῶν ἐτῶν 1891, 92 καὶ 93
καθυστεροῦνται ὅλαι μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς. Παρακαλοῦμεν
τὰς ἐκεῖ συνδρομητριάς καὶ συνδρομητάς, ὅσοι τυχὸν κατέ-
βαλον τὰς συνδρομάς των εἰς τὸν ἐκεῖ ἀντιπρόσωπόν μας νὰ
γνωρίσωσιν ἡμῖν τοῦτο, ὅπως κανονίσωμεν τὴν θέσιν μας
ἀπέναντί του, ἰσχυρίζομένου ὅτι οὐδὲν εἰσέπραξε.

ΚΑΙ ἩΜΕΙΣ ΟΛΙΓΗΝ ΑΝΑΠΑΥΣΙΝ

'Ἐνὸς μόνου μηνὸς ἀνάπαυσιν, ὡς καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔ-
τι. Ἐνὸς μόνου μηνὸς ἡσυχίαν, ἐνὸς μηνὸς ἀμεριμνησίαν, κα-
τόπιν μάλιστα τοιοῦτου ἐπιμόχθου ταξιδίου, τοιαύτης τριμῆ-
νου ἐξαντλητικῆς ζωῆς, τοιαύτης τῶν νεύρων συνεχῶς ἐξεγέρ-
σεως καὶ ἐντάσεως, τοιούτων συγκινήσεων, τοιαύτης ἠθικῆς
καὶ πνευματικῆς καταπονήσεως.

Ἐἶδομεν τόσα πολλὰ καὶ ἀπροσδόκητα πράγματα. Ἠκούσαμεν

τόσας νέας ιδέας. Εὐρέθημεν πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς τόσων θεω-
ριῶν ἀγνώστων ἐντελῶς, πρὸ συστημάτων τόσῳ ποικίλων καὶ
πρωτοφανῶν, εἰς τὸ ὀλίγον αὐτὸ διάστημα τῆς ἐν Ἀμερικῇ
διαμονῆς μας, ὥστε τὸ πνεῦμα, ἢ ἀντίληψις, αἱ σκέψεις, αἱ
ιδέαι ἡμῶν εὐρίσκονται ἐτι ἐν πλήρει συρρμῷ καὶ πυρε-
τώδει καταστάσει.

Ἐχομεν ἀνάγκην ἡσυχίας ἀπολύτου, ἵνα τακτοποιήσωμεν
ὅλας αὐτὰς τὰς ιδέας, ἵνα μελετήσωμεν ἐμβριθέστερον καὶ ψυ-
χρότερον ἅμα αὐτὰ τὰ συστήματα, ἵνα ἐξοικειωθῶμεν μὲ τὰς
νέας αὐτὰς θεωρίας, ἵνα ψυχολογήσωμεν, μελετήσωμεν, ἀνα-
τάμωμεν, οὕτως εἰπεῖν, τὰ παρ' ἡμῖν ἐν ἐφαρμογῇ συστήματα
ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ οὕτω δυναθῶμεν νὰ χαράξωμεν
ἐν νέον πρόγραμμα δημοσιογραφικῆς πορείας, νὰ κανονίσωμεν
ἐν σύστημα, νὰ καθορίσωμεν τὰς ἄς ἤδη θὰ ἀκολουθήσωμεν
νέας ἀρχάς, ἄς μελέτη ἐμβριθῆς καὶ ἀνάλυσις ψυχροτέρα θὰ
μᾶς ὑποδείξῃ.

Δὲν ἀναλαμβάνει τις, εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν, ὑποχρεώσεις καὶ
εὐθύναις ἀπέναντι γενεᾶς ὀλοκλήρου, δὲν ἐμπνέει ιδέας καὶ ἀρ-
χάς, δὲν ὑποβάλλει συστήματα, τὰ ὅποια δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν
νὰ μελετήσῃ καὶ τροποποιήσῃ κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὰς ἀ-
νάγκας τοῦ τόπου, εἰς ὃν θέλει νὰ τὰς ἐφαρμόσῃ, τῶν ἡθῶν καὶ
ἐθίμων, τῶν ἔξεων καὶ παραδόσεων αὐτοῦ.

Πλὴν τούτου μᾶς ὑπολείπεται ἔτι ἡ εἰκὼν τῆς Ἐκθέσεως τοῦ
Σικάγου, μᾶς ὑπολείπεται ἡ λεπτομερὴς περιγραφή τῆς Γυναι-
κειᾶς Ἐκθέσεως. Ὅλαι αὐταὶ αἱ σημειώσεις ἀτάκτως καὶ ἀκα-
νονίστως ἐλήφθησαν, ἐν βίᾳ, ἐν πυρετώδει μελέτῃ, ἐν ἐξαν-
τλητικῇ ἀεικινήσει, ἀπαιτεῖται δὲ ὑλικὸς καιρὸς διὰ τὴν ταξι-
νόμησιν αὐτῶν καὶ τὴν ὁπωσδήποτε πιστὴν περιγραφὴν.

Τὸ μηνιαῖον λοιπὸν αὐτὸ διάστημα θὰ διαθέσωμεν καὶ πάλιν
ὑπὲρ τοῦ ἔργου, εἰς τὸ ὅποιον ἀφιερῶσαμεν τὸν βίον μας, καὶ
οὕτω ἀπὸ τοῦ προσηχοῦς Σεπτεμβρίου, συνεχίζομεν αὐτὸ ὑπὸ
νέας ὅλας ιδέας καὶ βάσεις, ὑπὸ νέας πρακτικωτάτας ἀρχάς καὶ
πρόγραμμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐλπίζομεν ὅτι πολλὰ τὰ καλὰ θὰ
ἐπιτευχθῶσιν ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ φύλλου μας.

Η ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ ΠΡΟΞΕΝΟΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

Η ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΟΛΥΠΗ

Νεαρός πρίγκηψ επιπληχθείς ημέραν τινά αὐστηρῶς παρὰ τοῦ διδασκάλου του ἐσκέπτετο : «Πόσον δυστυχῆ εἶναι τὰ παιδία ! ἔχουσι μαθήματα νὰ μανθάνωσι, καθήκοντα νὰ ἐκπληρῶσι. Ὡ ! διατί ὁ καιρὸς νὰ μὴ παρέρχεται ταχύτερον ; ἐὰν ἠδυνάμην κατὰ βούλησιν νὰ ἐπιταχύνω τὰς ἡμέρας μου, ἐὰν ἤμην ἤδη ἀνὴρ, πόσον ἡ ζωὴ μου θὰ ἦτο εὐτυχῆς !»

Καὶ κλαῖον τὸ παιδίον ἀπεκοιμήθη. Τὴν ἐπαύριον ἀφυπνισθὲν εἶδε πλησίον του μίαν θαυμασίαν ἐκ μεταξὺς τολύπην, ἣτις ἔλαμπεν ὑπὸ τὰς πρώτας ἀκτίνας τῆς αὐγῆς. Τὸ παιδίον μεγάλως ἐκπληχθὲν ἔτεινε τὴν χεῖρα ἵνα συλλάβῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐνόμιζε θελκτικόν τι παίγιον. Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι, ἐκ τῆς μικρᾶς τολύπης φωνὴ λεπτὴ ἐξέφυγε, ψιθυρίζουσα εἰς τὰ ὦτα τοῦ πρίγκηπος :

— Πρόσεξον, πρόσεξον, ἡ ἀσύνετος χεῖρ σου μὴ μὲ ἐγγίσῃ ἄνευ προφυλάξεως. Ὡ ! ἐὰν ἐγνώριζες τί εἶμαι τὸ θαυμάσιον νῆμα ὅπερ ἐλίσσεται περὶ μου παριστᾶ ὀλόκληρον τὸν βίον σου. Βλέπεις ὅτι ἐν ὄσφ αἱ στιγμῆ παρέρχονται τὸ νῆμα τοῦτο ἐξελίσσεται. Ἄλλ' ἀκουσον ἡθὲς ἐπεθύμεις νὰ ἐπιταχύνῃς κατὰ τὴν θέλησίν σου τὰς ἡμέρας σου, σοὶ δίδω τὴν δύναμιν. Σύρε τὸ μεταξίνον τοῦτο νῆμα καὶ θὰ ἴδῃς συγχρόνως τὰς ἡμέρας σου παρερχομένας μετὰ σπουδῆς.

Ἀκούων τὴν θαυμασίαν τολύπην, ὁ πρίγκηψ εἶχεν ἀποσύρει τὴν χεῖρά του ἐτοιμῶν νὰ τὴν συλλάβῃ. Τὴν παρετήρησεν ἐπὶ πολὺ μὴ τολμῶν νὰ ἐγγίσῃ. Τέλος ἐνηθάρρυνθῆς :

— Θὰ σύρω τὸ νῆμα, διανοήθη, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον, διὰ τρόπου, ὥστε νὰ παρέλθῃ μία μόνον ἡμέρα. Καὶ διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου ἔσυρε τὸ νῆμα. Ἡ ἡμέρα εἶχεν ἤδη παρέλθῃ, ἦτο νύξ, καὶ εὐρέθη ἔτοιμος νὰ ἀποκοιμηθῇ ἐντὸς τῆς αὐτῆς κλίνης, ἀφ' ὅπου μόλις εἶχεν ἐγερθῇ.

Ὡ ! ἐπροχώρησα πολὺ! ἀνέκραξε τότε ὁ νέος πρίγκηψ. Δὲν μὲ ἀρκεῖ μία ἡμέρα. Εἶχον πολὺ δίκαιον προχθὲς ὅτε ἐπεθύμουν νὰ ἤμην ἀνὴρ. Ἐμπρός !

Δραττόμενος τῆς τολύπης, ἤρχισε νὰ σύρῃ τὸ νῆμα καὶ τὸ ἔσυρε τόσο, ὥστε αἰφνης εὐρέθη ἀνὴρ μὲ γενειάδα ὑπὸ τὸν πώγωνα. Ἦτο βασιλεὺς σύμβουλοι καὶ αὐλικὸι τὸν περιεκύκλουν, τῷ ὠμίλουν περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ κράτους.

Ἐν πρώτοις ἐφάνη λίαν εὐχαριστημένος ἄλλ' ὅτε ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῶν γονέων του καὶ τῷ εἶπον ὅτι ἀπέθανον, ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Βασιλεὺς νὰ κλαίῃ, ἄπαγε ! Οἱ αὐλικὸι τῷ παρετήρησαν ὅτι δὲν ἤρμοζεν εἰς τὴν βασιλικὴν μεγαλειότητα, ὅτι ἐὰν ἡ μοναξία του τὸν ἐλύπει, τὸ κακὸν ἠδύνατο νὰ θεραπευθῇ, διότι ἦτο τέλος εἰς ἡλικίαν γάμου.

Ὁ βασιλεὺς συνεμέρισθη τὴν ιδέαν τῶν αὐλικῶν του καὶ στέλλει νὰ ζητήσῃ τὴν θυγατέρα ἐνὸς γείτονος βασιλεῶς. Οἱ πρέσβεις ἀναχωροῦν ἡ πρώτη ἡμέρα παρέρχεται, κατόπιν ἡ δευτέρα οἱ πρέσβεις δὲν ἐπανέρχονται. Ὁ βασιλεὺς ἀνυπομῶν καταφεύγει καὶ πάλιν εἰς τὴν θαυμασίαν τολύπην.

Καὶ ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν βραχίονα τῆς μνηστῆς σου, ἣτις εἶνε ὠραία καὶ καλὴ. Ἐὰν τὰ τέκνα των τῇ ὁμοιωσῶσι ! ..... Ἀλλὰ πόσον εἶνε ἀκόμη μακρὰν ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς θὰ δυνήθῃ νὰ τὰ σφίξῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του !

Εἶνε μακρὰν, εἶπον οὐχί, ἐφθασε διότι ἔσυρε καὶ πάλιν τὸ

νῆμα διὰ τῆς ἀνυπομόνου χεῖρός του. Καὶ εἶνε ἤδη πατὴρ οἰκογενείας, καλύπτει διὰ φιλημάτων τὰ νήπια, ἅτινα ὅμως ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς θωπείας του διὰ κλαυθμῶν καὶ φωνῶν,

Τί σημαίνει τοῦτο ; λέγει ὁ πρίγκηψ, ὅποια ἀπόλαυσις νὰ ἔχῃ τις νήπια ἀνάξια νὰ ἐνοήσῃσι καὶ ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὴν πατρικὴν στοργήν ! Θέλω νὰ τὰ ἴδω ἄνδρας. — Καὶ ἔσυρεν ἐκ νέου τὸ νῆμα.

Καὶ ἀκαταπαύστως ἐπέστρεφεν εἰς τὴν τολύπην καὶ ἔβλεπε τὰς ἡμέρας καὶ τὰ ἔτη του διερχόμενα ἐνώπιόν του ὡς σμῆνος μελισσῶν φερόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνεμοστροβίλου. Μεθ' ἐκάστην ἐπιθυμίαν ἐκπληρωθεῖσαν, ἔβλεπεν ἀναγεννωμένην ἄλλην θερμότεραν καὶ ἐκ νέου ἡ τολύπη ἐστρέφετο μετὰ τῶν δακτύλων του καὶ τὸ νῆμα ἐξελίσσεται.

Ὅθεν ἡμέραν τινά, ὅπισθεν τοῦ μεταξίνου νήματος, ἐφάνη αἰφνης τὸ ἐπίχρυσον ζῦλον τῆς τολύπης τὸ νῆμα ἤγγιζεν εἰς τὸ τέλος του, ἡ ζωὴ τοῦ πρίγκηπος ἤγγιζεν εἰς τὸ τέλος της. Ἐξ ἐκπλήξεως καὶ τρόμου ἡ χεῖρ του τὴν ἀφῆκε νὰ διαφύγῃ ἄλλὰ τὴν συνέλεξε ἀμέσως καὶ τὴν ἔθεσε εἰς μέρος ἀσφαλές. Μόλις ἐτόλμα νὰ τὴν παρατηρήσῃ φοβούμενος μὴ διὰ τοῦ βλέμματός του ἐπιταχύνῃ τὴν ἀφανῆ κίνησιν, ἣτις τὴν ἔκαμνε νὰ ἐξελίσσεται ἀφ' ἐαυτῆς ἀκαταπαύστως. Θὰ ἐπεθύμῃ νὰ μετριάσῃ τοὺς κτύπους τῆς καρδίας του, ἵνα αὐξήσῃ τὴν ζωὴν ἣτις ὤρειλε νὰ σθεσθῇ τόσο ἐνωρίς. Ἐθεσε τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς τραπέζης ὅπου εἶχε θέσει τὴν θαυμασίαν τολύπην, καὶ ἐκεῖ, ἐνῶ αὐτὴ ἐξηκολούθει τὴν αἰωνίαν κίνησιν της, ἐδοκίμασε νὰ ἀναμνησθῇ τῶν τόσο ταχέως παρελθουσῶν ἡμερῶν του.

Πόσον ἡ ζωὴ του ἦτο κενή ! Τί εἶχε κάμει τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάμνησις τῷ ἔμεινε ἤδη ; Ἐβλεπεν ἑαυτὸν γέροντα, φιλάσθενον τὰ ἔτη του ὅσον ταχέως καὶ ἐὰν παρῆλθον εἶχον ἀφήσει ἐν τούτοις τὰ σημεῖα των ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδωμένου προσώπου του, τῆς λευκανθείσης κόμης του, τῶν κυρτῶν ὤμων του. Ὅθεν τότε μόνον ἠννοεῖ τὴν ἀξίαν τῆς δυνάμεως καὶ νεότητος ὅτε αὐταὶ τὸν ἐγκατέλιπον. Τί δὲν θὰ ἔδιδεν ἵνα δυνήθῃ νὰ ἐναποθέσῃ ἐπὶ τῆς θαυμασίας τολύπης, ἔστω καὶ ἐλάχιστον μέρος νήματος ! Καὶ διὰ τοῦ ἀφάνου βλέμματός του διηρώτα τὴν πάντοτε ἐκινῆσει τολύπην.

Μία φωνὴ ἠκούσθη : εἶχε μαντεύσει τὴν σκέψιν του.

— Πᾶν ὅ,τι ζητεῖς εἶναι ἀδύνατον, ὦ πρίγκηψ : αἱ διαρρεῦσαι ἡμέραι δὲν ἐπανέρχονται πλέον. Δὲν εἶσαι ὁ μόνος ὅστις κατεσπατάλησες τὸν βίον σου ἀφρόνως ; πόσοι ἀπερίσκεπτοι σοὶ ὁμοιάζουσι ! πόσοι εἴτινες διέρχονται τὸν βίον των ἀνυπομῶνως ἀναμένοντες τὴν εὐτυχίαν ἣτις δὲν θὰ ἔλθῃ ποτὲ δι' αὐτούς ! Ὡ πρίγκηψ, ἡ ζωὴ σου σοὶ φαίνεται κενή, διότι δὲν ἐπλήρωσας αὐτὴν καλῶν πράξεων, σοὶ φαίνεται δυστυχῆς διότι δὲν ἐγνώριζες νὰ τὴν μεταχειρισθῆς καλῶς. Διὰ ποῖον ἔργον εἰργάσθης ; Ἡ ὀκνηρὰ χεῖρ σου ἔκαμνε ἄλλο τι εἰμὴ νὰ ἐξελίσσῃ ἀνυπομῶνως τὸ νῆμα τοῦτο ὅπερ ἦτο τὸ τῆς ζωῆς σου ; Ἡ ἀνυπομονησία σου κατὰ βάθος ἦτο ὀκνηρία ὑπαγε, ἐὰν δὲν εἶσαι εὐτυχῆς, δὲν ἤξίζεις νὰ εἶσαι τριούτος.

Κατεῖνα Β. Ἀλεξάνδρου

Αἱ τυχὸν ἀποστείλασαι ἡμῖν χρήματα, πρὸς ἃς ἀδυνατοῦμεν νὰ ἀπαντήσωμεν σήμερον, ἕνεκεν ἐλλείψεως χώρου δι' ἀλληλογραφίαν, ἃς μὴ ἀνυσυχωσῶσι, διότι ἐγκαίρως ἐλήφθη πᾶν τὸ ἐπὶ συστάσει ἀποσταλέν.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

H'

Ὁκεανός ! Διαπλέομεν τὸν ὠκεανόν ! Μόνη ἡ ιδέα αὐτῆ πτοεὶ καὶ καταπλήσσει. Εἶναι τόσο ἀτελευτήτως μέγας, τόσο ἀπείρως βαθύς, τόσο μυστηριώδης ἐν τῇ ἀλάφῃ σιγῇ του, τόσο ἀπειλητικός, ὅταν ὁ ἀνεμος συνταράσῃ τὰ ἀχανῆ κύματά του, τόσο ἀνηλεῆς ὅταν ὑψοῦται ἀφρίζων καὶ ἔτοιμος νὰ καταπῆ τὸν τολμῶντα νὰ ἀψήφῃ τὴν δύναμιν του, ὥστε ἀκουσίως ὁ διαπλέων διὰ πρώτην φοράν αὐτόν, αἰσθάνεται ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ταύτῃ ρίγος διατρέχον τὸ σῶμά του.

Ἐνόσφ ἡ γῆ εἶναι πλησίον, ἐνόσφ διακρίνομεν, ἔστω, καὶ ἀμυδρῶς τὴν σκιάν τοῦ ἀπωτάτου τῆς Ἀγγλίας ἀκρωτηρίου, ὁ ὠκεανός εἶναι δι' ἡμᾶς θάλασσα ἀκίνδυνος. Ἄλλ' ὅταν ὅπισθεν τῶν τελευταίων τοῦ ἡλίου ἀκτίνων δὲν διαγράφεται πλέον ἡ σκοτεινὴ ἐκείνη γραμμὴ, ἡ σημειοῦσα στερεὸν ἔδαφος, ὅταν ὡς μόνον πλαίσιον, ὡς μόνον ὄρια τοῦ ὀρίζοντός μας ἔχομεν μόνον οὐρανὸν καὶ φαιόχρουν θάλασσαν, τότε ἡ ψυχὴ καταλαμβάνεται ὑπὸ εἶδους ἀορίστου μελαγχολίας, ἀνησυχίας, φόβου, ὃν γεννᾷ τὸ ἄπειρον, τὸ ἄγνωστον, ὁ κίνδυνος.

Τὸ ψῦχος κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶναι ὀξύ, διαπεραστικόν. Τὸ ἀτμόπλοιο, ὁ μέγας οὗτος κολοσσός, μοὶ φαίνεται ἤδη ἀπείρως μικρόν, μόλις μέλαν κινητὸν σημεῖον ἀνὰ τὸν ἀπέραντον ἐκείνον ὀρίζοντα, εἰς ὃν νύξ φαιομελανος προσδίδει ὄψιν κατηφῆ, μονότονον, πένθιμον. Ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν τοῦ καταστρώματος, παρατάσσονται εἰς διπλοῦν στίχον ὑπὲρ διακόσια ταξειδιωτικὰ ἔδρα, ἃς οἱ ἐπιβάται ἐνοικιάζουσι ἐν τῷ ἀτμόπλοιῳ καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔχουσι δικαίωμα καθ' ὅλον τὸν διάπλουν. Ἐπὶ τῶν ἐδρῶν τούτων εἶναι ἐξηλωμένοι κυρία καὶ κύριοι, περιτετυλιγμένοι ἐντὸς βαρυτάτων ἐπανωφορίων, μὲ τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς πόδας κεκαλυμμένους. Αἱ πλείστα τῶν κυριῶν ἔχουσι κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῶ οἱ κύριοι μὲ τὴν καπνοσύριγγα εἰς τὸ στόμα παρακολουθοῦσι σιωπηλοὶ τὰς τολύπας τοῦ καπνοῦ, ὃν ἀποπνέουσι καὶ ὅστις δακτυλοειδῶς ἐξελισσόμενος διασκεδάζεται βαθμηδὸν καὶ ἐκμηδενίζεται ἀνὰ τὸ ἄπειρον. Δύο ναῦται, ἄνδρες νέοι καὶ ἀκμαιότατοι περιφέρονται ἀνὰ τὸ πλοῖον. Εἶναι οἱ φρουροὶ τοῦ καταστρώματος. Ὑπηρετᾶται μὲ δίσκου ἀνὰ χεῖρας, μὲ ὕψος περίφροντι καὶ ἐσπευσμένον ἀνεβοκατεβαίνου, φέροντες δροιστικὰ ποτά, ἢ βοηθοῦντες κυρίας, αἰτινες ἐξαλίσθησαν, νὰ κατέλθωσιν εἰς τὰ δωμάτια των.

Οἱ ἰστοί, αἱ καπνοδόχοι, τὰ πυκνῶς καὶ ἐν κανονικῇ παρατάξει ἀνηρτημένα κυκλοειδῆ σωσσίβια εἶναι τὰ μόνα ἀντικείμενα ἅτινα ποικίλλουσι τὴν μονοτονίαν τοῦ ὀρίζοντος. Εἰς τὸν οὐρανὸν οὔτε ἐν ἄστρον. Εἰς τὸν ὠκεανὸν οὔτε μία φωτεινὴ ἀντανάκλασις. Παντοῦ σκόρος ! Παντοῦ μαῦρον χρῶμα ! παντοῦ σιγῆ, ἣν διακόπτει ὁ ἦχος τῆς περιστροφικῆς κινήσεως τῶν μηχανῶν καὶ ἡ θραῦσις τῶν κυμάτων ἐπὶ τῶν σιδηρῶν στέρνων.

Αἰφνης φωνὴ κατ' ἀρχὴν ἀμυδρά, καὶ κατ' ὀλίγον ζωηρότερα ἀκούεται ἀνὰ τὸ ἄπειρον. Εἶναι ἐν εἶδος θρηνώδους, κλαυθμηριζούσης μουσικῆς. Ἐν ἄσμα, ὅπερ ὑπαγορεύει ψυχὴ ἀλγούσα, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς σιγηλῆς ἐκείνης μελαγχολίας τῆς νυκτός. Εἶναι ἴσως ἀποχαιρετιστήριος στόνος πρὸς προσφιλεῖ μνηστήν, ἢ πρὸς γηραιὴν μητέρα, ἢ πρὸς διαπύρως ἀ-

γαπωμένην σύζυγον ἢ πρὸς μονογενῆ τέκνον. Ὁ φρουρὸς τῆ ὀμίχλης, ὁ φύλαξ τῶν συγροῦσεων, ὁ λευκοφορεμένος πρόσκοπος, ὁ διερχόμενος τὴν νύκτα του ὄλην ἐπὶ τοῦ ἰστού τῆς πύρας, ὁ προστάτης ἄγγελος τῆς ζωῆς ὄλων ἡμῶν, τονίζει ἐκ τῆς ἀπωτάτης ὑπὲρ τὸν ὠκεανὸν σκοπιᾶς του τὸ θρηνώδες ἐκεῖνο ἄσμα. Πάντες οἱ δυνάμενοι νὰ κινήθωσιν ἐπὶ τῶν θέσεων των ἐγείρονται. Ποῖος ψάλλει ; ἐρωτᾷσι. Ποία καρδίᾳ κλαίει ; διανοοῦμαι ἐγώ. Καὶ τὸ ἄσμα ἐξακολουθεῖ μονοτόνως θλιβερόν, ἀλλὰ καὶ ἠδέως περιπαθές.

Χωρὶς νὰ ζαλισθῶ ἐντελῶς αἰσθάνομαι τὴν ὀχληρὰν ἐκείνην κοκοδιαθεσίαν, ἣν ἡ διαρκὴς ταλάντευσις προξενεῖ. Ὁ κῶδων τοῦ τέλου σημαίνει, ἐν τῷ ἐστιατορίῳ μὲ μικρὰ μόνον συνάθροισις κατορθοῦται. Μόλις περὶ τοὺς ἐκατὸν ταξειδιώτας καὶ οἱ περισσότεροι ἄνδρες κατῆλθον διὰ τὸ τέιον, τὸ ὅποιον συνοδεύεται ὑπὸ ψυχρῶν φαγητῶν, καὶ γλυκισμάτων. Τὸ τέιον διαδέχεται ἀπόπειρα μουσικῆς συμφωνίας, ἣτις ὅμως ματαιοῦται καὶ διότι αἱ κυρία καὶ αἱ ζωηρότεροι μάλιστα ἐξαλίσθησαν καὶ διότι ὅλοι διατελοῦν ἐτι ὑπὸ τὸ κράτος τῶν συγκινήσεων τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Μικραὶ μόνον συναθροίσεις ἀνὰ τὰς διαφόρους τραπέζας, ἔχουσαι ὡς κέντρον φανατικούς ζατρκιστάς. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τῶν ἀνακλίντρων ἐξηλωμένοι κυρία μὲ βιβλία ἀνὰ χεῖρας. Ζεῦγος νεονύμφων εἰς ἀπωτάτην τινὰ γωνίαν τοῦ ἐστιατορίου, φαίνεται πλέκον διὰ τῆς φαντασίας τὴν ἐξ ἀνθέων καὶ μελιτος φαλαῶν του. Ἐκείνη μὲ ἐσθῆτα πολυτελῆ, μὲ δέσμη ρόδων ἐπὶ τοῦ στήθους, μὲ ψέλλια καὶ δακτύλια πολλά, ξανθὴ ἀλλ' ὄχι ἰδανικῆς ξανθότητος. Ἐκεῖνος λεπτοφυῆς, εὐειδής, μὲ ὠραῖον χρυσίζοντα μύστακα, ἀλλὰ μὲ ἀντιπαθητικώτατον ὄργανον φωνῆς, μὲ ἀδεξιότητά τινα περὶ τὰς κινήσεις, μὲ πολὺ τὸ βεβιασμένον εἰς ὅ,τι λέγει, εἰς ὅ,τι θέλει νὰ φανῇ ὅτι αἰσθάνεται.

Ἡ κίνησις τοῦ ἀτμόπλοιου καθίσταται πολὺ ἐπαισθητή, συνοδευομένη καὶ ὑπὸ τοῦ ἀπαισίου τριγμοῦ τῶν ἀλύσεων. Ἡ φρόνησις ἀπαιτεῖ εἰς τοιαύτας περιστάσεις νὰ εὐρίσκηται τις ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἀλλὰ λησμονήσασα τὸν ἀριθμὸν τοῦ θαλαμίσκου μας περιπλανῶμαι ἐπὶ πολὺ, κλονιζομένη ἀνὰ πᾶν βῆμα καὶ διακινδυνεύουσα νὰ χάσω τὴν ἰσορροπίαν ἀνὰ πᾶν δευτερόλεπτον. Κρούω ἕνα κώδωνα ἑλαμνηπόλοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες μὲ πυρικυκλοῦν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἰξεύρει τὸν ἀριθμὸν μου. Τέλος, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ ἀρχίσωμεν μετὰ μιᾶς γυναικὸς τοῦ πλοίου τὴν ἐπίσκεψιν ὄλων τῶν θαλαμίσκων τοῦ δευτέρου πατώματος—καὶ ἀνήρχοντο εἰς ὄγδοήκοντα—παρουσιάζεται ἐνώπιόν μας πετῶν μᾶλλον ἢ βαδίζων μὲ τὰ λευκὰ πάνινα ὑποδημάτια του ὁ νεαρὸς θαλαμηπόλος τοῦ διαμερίσματός μας. Τὸν ἀριθμὸν μου, τοῦ φωνάζω. Ἡ λαίδη ἔχασε τὸν ἀριθμὸν της ; μοὶ λέγει μειδιῶν. Καὶ ἐγὼ κατ' ἐντολήν τοῦ κυρίου ἠρχομένη πρὸς ἀναζήτησίν σας.

Ὁ θαλαμίσκος μας ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο κλινᾶς, ἕνα μικρὸν σοφᾶν καὶ τὰ λοιπὰ ἀπαραίτητα ἔπιπλα. Εἶναι πᾶλλευκος, καὶ μόνον τὰ παραπετάσματα τῶν κλινῶν εἶναι ἐξ ἐρυθροῦ βελούδου. Καταυγάζεται ἀπλῶς ὑπὸ τοῦ φωτός ἡλεκτρικοῦ λαμπτήρος, ὅστις ἀναπληροῖ καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀκοίμητος σύντροφος μὲ τὰς ψυχρὰς καταλεύκους ἀκτίνας του. Μεθ' ὅλους τοὺς κόπους καὶ τὴν ἐξάντλησιν, ὁ ὕπνος δὲν ἐρχεται. Τὸ κύμα ἤδη βογκᾷ, μαινεται, μωκᾶται ἀπαισίως, καὶ τὸ πλοῖον εἰς πάντα ἐκείνου μηχανητὸν ἀποκλίνει, ἀποκλίνει ὄλον ἐν περισσώτερον, ὥσει θέλον νὰ τῷ ἀφήσῃ ἐλεύθερον

τὸν δρόμον, νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ τῆς λυσσώδους, πρὸ τῆς ἀκατασχέτου ἐκείνου ὀρμῆς. Εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην καὶ ἄνισον πάλιν μας πρὸς τὸν ὠκεανόν, ὀμίχλη πυκνὴ ἐξαπλοῖ ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος τὴν φαιάν, τὴν ἀδιαφανῆ, τὴν ὀλοσκοτεινον ὀθόνην τῆς. Τὸ ἀτμόπλοιον τότε ἀρχίζει νὰ συρίζῃ τὸν βραχνόν, τὸν στυγνόν, τὸν συνεχῆ, τὸν ἀπαίσιον ἐκείνον συριγμόν, ὅστις ἤχοι εἰς τὰ ὦτα ἡμῶν τῶν μὴ συνειθισμένων εἰς τοιαῦτα ταξείδια, ὡς ἄγγελμα κινδύνου. Καὶ ἀληθῶς ὁ κίνδυνος τῆς συγκρούσεως εἶναι μέγιστος. Τὰ ἀτμόπλοια ἀλληλοειδοποιούνται διὰ τῶν συριγμῶν ἐκείνων τῶν πενθίμων, τῶν συνεχῶν, τῶν φρικωδῶς ἐκκωφαντικῶν. Ἄλλ' ἐν συναντηθῶμεν πρὸς τμήματα πάγων, ἀποσπασθέντων ἀπὸ τὸν βόρειον πόλον, τότε ἡ σύγκρουσις καὶ ἡ ἀτραπιαία καταδύθις εἶναι στιγμῶν μόνον ζήτημα.

Αἱ ὦραι διαδέχονται τὰς ὦρας καὶ ἡ ἡμέρα τὴν νύκτα ὑπὸ τὴν μονότονον συνοδείαν τοῦ θρηνοῦντος ἐκείνου συριγμοῦ, καὶ τὴν ὀλίγον ποικιλωτέραν καὶ ζωηροτέραν ἀντήχησιν τοῦ θηελώδους ἀνέμου, ὅστις διέρχεται ἀλληλοδιαδόχως δι' ὄλων τῶν φθόγγων τῆς μουσικῆς κλίμακος.

Μόλις τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἐπαύριον, ἡ τρικυμία μετριάζεται, ἡ ὀμίχλη διαλύει τοὺς ἰστούς τῆς, καὶ ἡμῖς κατορθοῦμεν νὰ ἀνέλθωμεν, ἵνα ἀναπνεύσωμεν ὀλίγον ἀέρα καὶ ἴδωμεν φῶς τῆς ἡμέρας. Ρίπτω ἐν βλέμμα πρὸς τὰ ἐξω, καθ' ἣν στιγμὴν μεταβαίνω ἀπὸ τῆς μιᾶς πρὸς τὴν ἄλλην κλίμακα καὶ καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἰλιγγου. Διὰ τοῦ ἀποτόμως χαίνοντος στομίου τοῦ θώρακος τοῦ πλοίου πρὸς τὸ κατὰστρωμα τῆς τρίτης θέσεως, ὁ ὠκεανὸς μοὶ φαίνεται ὡς ἀναλευμένος μάλυβδος παφλάζων καὶ κἀμινον ὄλην πυρὸς εἰς τὰ βάθη του περικλείων. Εἶναι ἀπαισία ἡ ὄψις του αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Τὸ εἰδεχθῆς τῆς ἐπιβούλου καὶ καταστρεπτικῆς δυνάμεως του παρίσταται ἤδη ἐν ὄλῃ τῇ ἀποτροπαϊότητι του. Τὸ κύμα του δὲν εἶναι μικρόν, συνεχές, γαλανόν, ἀφροστεφανωμένον, ὡς τὸ κύμα τῆς φαληρικῆς ἀκτῆς μας. Αναδιπλούμενον ὑπόωλος ἀπὸ πολὺ μακρὰν, αἰφνης ἐκτυλίσσεται, ὑψοῦται, μέλαν, γιγάντειον, ὡς θαλάσσιον τέρας, ὡς μυθολογούμενος δράκων, καὶ ἐκσπᾷ μανιδῶς, μὲ ἀφρόν σκοτεινόν, ὅστις ὁμοιάζει δηλητήριον, μὲ βρυχηθμόν λύσσης, σχηματίζον ὀπισθὲν του κενὸν ὅμοιον πρὸς μαῦρον τάφον, ἐπὶ τοῦ ὀποίου, οὔτε στέφανος ἐξ ἀνθέων, οὔτε λιθανωτὸς, οὔτε ἐπιγραφαί, οὔτε μνημεῖον εὐρίσκει θεῖον.

Ἔστην ὡς καθηλωθεῖσα ἐπὶ τῆς θέσεως ἐκείνης. Ἡ θεὰ τοῦ μαινομένου στοιχείου μὲ εἶχεν ἠλεκτρίσει. Παρηκολούθουν ἐναγωνίως τὰς ὀφιοειδῶς ἀναπαλμιαίας κινήσεις, τὰς ἀστραπηθόλους ἀναλαμπάς, ἅς ἐξέπεμπε ἐν τῷ ἀναβρασμῷ του, τὴν δύναμιν μεθ' ἧς ὠρθοῦτο, ἵνα ἀνίσχυρον καταπέσῃ ὡς ἐν ὑποσυρίζουσῃ κατάρξῃ. Ἡ εἰκὼν ἦτο μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐπιβάλλουσα. Κατὰ φυσικὸν ἴσως, ἀλλὰ καὶ παράδοξον συνειρμόν ἰδεῶν μοὶ ἐφάνη ὅτι ἐκ τῶν ὠκεανείων ἐκείνων σπλάγγων ἐξήρχοντο ἄγρια κραυγαὶ ἀνθρώπων ἐπιθανάτων, οἵτινες ἐν ὑστάτῃ ἀγωνίᾳ, μὲ ὀφθαλμούς ἐκτὸς τῶν κογχῶν, μὲ ἀναπνοὴν ὀλονὲν ἐκλείπουσαν, μὲ βραχίονας τεταμένους πρὸς τὸ ἄπειρον, μὲ μέλανας κύκλους περὶ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ ἀφρίζον στόμα, μὲ τὰς τρίχας προσκεκολλημένας ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐπάλαιον τὸν ὕστατον πρὸς τὸν θάνατον ἀγῶνα. Καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦ σώματος τῶν δυστυχῶν τούτων παρηκολούθει ἀγῶν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς, σπαρακτικὸς ἀποχαιρι-

τισμὸς πρὸς πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ προσφιλές, ὑστάτῃ ἀνάμνησις γλυκείας πλὴν δραπέτιδος εὐτυχίας, πένθιμος ἐγκατάλειψις πάσης εὐελπίδος ἰδέας, παντὸς ἡμυχαιτάτου καὶ ἀπὸ πολλοῦ ὀνειροπολουμένου πόθου.

Τὰ κύματα καὶ πάλιν ὑψοῦνται τρομερώτερα καὶ ἀπληστότερα ἤδη, ὡς μέλλοντα νὰ καλύψωσιν ὑπὸ τὴν παγερὰν ὀθόνην τῶν τόσας δυστυχεῖς ὑπάρξεις, τόσα ὄνειρα, τόσας ἐλπίδας. Σιγῇ φρικωδῆς, ὀδυνηρὰ βασιλεύει ἐκεῖ, ὅπου τέως τόση ἠγωνίζετο ζωὴ. Ἡ εἰκὼν ἦν ἡ φαντασία μου μοὶ παρίστα ἦτο ἴσως ἱστορία τῆς χθῆς ἢ ἔσται πραγματικότης τῆς αὔριον. Κραυγαὶ μικροῦ παιδίου κρημισθέντος, ἐνῶ καθήρχετο τὴν κλίμακα μὲ ἀποσπᾶσι τοῦ ρεμβασμοῦ μου τούτου. Ἀνέρχομαι εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν αἰθουσῶν.

Ἐδῶ ἡ εἰκὼν τῆς ζωῆς, τῆς εὐθυμίας, τῆς χαρᾶς, σκορπίζει περιχαρῆ τὴν ὄψιν τῆς. Εἶναι Κυριακὴ πρωί. Αἱ κυρίαὶ μὲ ὠραίας ἐσθῆτας καὶ μὲ τὰ βιβλία τῆς προσευχῆς τῶν ἀνά χειρᾶς ἔχουν καταλάβει τὰς θέσεις τῶν, ἵνα τὰς τρεῖς κατὰ σειρὰν αἰθούσας, ὧν ἡ μεσαία, τῆς μουσικῆς, εἶναι ἡ καλλιτεχνικώτερον καὶ πολυτελέστερον διεσκευασμένη. Εἰς τὸ μέσον αὐτῆς ὑψοῦται ὠραῖον σύμπλεγμα ἐξ ἀνθοφόρων γαστρῶν καὶ κανίστρων καὶ ἀνθοδεσμῶν, αἵτινες τὴν προτεραιάν εἶχον προσνεχθῆ πρὸς τὰς ταξιδιωτίδας παρὰ συγγενῶν καὶ φίλων.

Ὁ κώδων, δεύτερος οὗτος διότι ὁ τοῦ προγεύματος ἐσήμανε τὴν ὀδὸν, ὁ κώδωντῆς λειτουργίας σημαίνει. Μεταξὺ τῶν ταξιδευόντων εἶναι καὶ ἱερεῖς, οἵτινες ἀρχίζουν ἀναγινώσκοντες περικοπὰς τῆς Βίβλου, ἐνῶ μεσῆλιξ κυρία κάθηται παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ συνοδεύει τοὺς ψάλλοντας τοὺς ὕμνους. Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ὄλοι οἱ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σκορπισμένοι ἐπιβάται τῆς α' θέσεως συγκεντροῦνται περὶ τὰς αἰθούσας ταύτας, καὶ ἡ προσευχὴ προσλαμβάνει γενικώτερον πως καὶ ἐπισημότερον χαρακτῆρα. Τοὺς ὕμνους διαδέχεται κήρυγμα σύντομον, αὐτοσχέδιον περὶ τῆς πρὸς τὸν Πλησίον Ἀγάπης. Νεαρὰ θαλαμηπόλος, εὐειδεστάτῃ μὲ λευκὴν ἐκ τριχάπτων σκουφετῶν καὶ ἐμπροσθέταν, μὲ μέλαν φόρεμα, μὲ ἐρυθρὰ ὡς κεράσια χεῖλη πλησιάζει πρὸς τινὰ κυρίαν, ἥτις ὡς ἐκ τῆς πολυπληθοῦς ἀκολουθίας καὶ τοῦ διαμερσμάτος, ὅπερ κατέχει παρὰ τὰ δωμάτια τοῦ πλοιαρχοῦ, φαίνεται μεγάλης περιωπῆς. Τῇ λέγει μετὰ προφανοῦς συγκινήσεως καὶ δειλίας ὀλίγας λέξεις. Ἡ κυρία τότε ἐξέρχεται πρὸς στιγμὴν. Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει. Αἰδουμένη, εἶπε, στρεφόμενη πρὸς τὸν ἱερέα, ἡ διδασκαλίαν σὰς ἔφερον ἤδη τὸ ἀποτελέσματ' ἡς. Ἐρχομαι ἀπὸ μίαν ἐπισκεψίν τῆς τρίτης θέσεως.

Ἐκεῖ βέβαια εὐρίσκονται ὄλοι οἱ Πλησίον μας, λέγει νέα κόρη μειδιῶσα. Τοὺς ἔβλεπον χθῆς, καθ' ἣν ὥραν ἐπιβιβάζοντο. Τί ἀθλιότης, θεέ μου!

Καὶ πόσα δράματα, πόσαι αἰμάσσουσαι ἱστορίαι ὑπὸ τὰ ράχη ἐκεῖνα, προσθέτει γραία κυρία μὲ πολὺ μακρὰ ἐνώτια. Εἰξέυρετε ὅτι εἶναι χίλιοι τριακόσιοι εἰς τὰς θέσεις τῆς τρίτης; Ἀλήθεια, τί ἐγένεεν ἡ πτωχὴ ἐκείνη ὅπου ἐβαλλε τὰς ἀγρίας κραυγὰς, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξηρχόμεθα τοῦ λιμένος; Εἶναι ἀληθές ὅτι παρεφρόνησε καὶ ἴτην ἐβαλαν εἰς τὰ σίδερα;

Ὅχι, λέγει ἡ πρώτη. Δὲν φωνάζει πλέον, διότι εὗρεν ὅ,τι ἐζήτη.

Καὶ τί ἐζήτη; ἠκούσθησαν ἐρωτῶντες πολλοί.

Τὸν πατέρα τῶν δύο παιδιῶν τῆς, ὁ ὀποῖος μὴ ἔχων ἐργασίαν τὴν ἐγκατέλιπε ζῆτων πόρον ζωῆς εἰς τὸν Νέον Κό-

σμον. Μαντεύσατε ποῦ εἶχε κρυφθῆ ὁ ἄθλιος, διότι δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τὸν ναυλόν του. Εἰς τὰ κάρβουνα μὲ τρεῖς ἄλλους, οἵτινες ἦσαν ὡς αὐτὸς πλοῦσιοι.

Αὕτῃ εἶναι παλαιὰ ἱστορία, ἀπαντᾷ γέρον κύριος. Πρέπει νὰ ταξιδεύουν κατ' ἔτος τοὺλάχιστον πεντακόσιοι ἄεργοι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου. Οἱ πλοίαρχοι ὑποπτεύονται πάντοτε ὅτι θὰ ἔχουν καὶ τοιαύτης φύσεως ἐπιβάτας, ἀλλὰ προσποιούνται ὅτι δὲν βλέπουν. Ἐπειτα ὅταν τὸ ἀτμόπλοιον ἀπομακρυνθῆ τοῦ λιμένος τοὺς ἀνακαλύπτουν. Τοὺς ἀναθέτουν πάντοτε ἐργασίαν τινὰ, ἀντὶ ὀλίγης τροφῆς, τὴν ὁποῖαν οἱ ναῦται τοὺς δίδουν.

Ναί, ἀλλὰ τὰς λεπτομερείας αὐτὰς δὲν ἐγνώριζε φαίνεται ἡ δυστυχῆς ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐνόμισεν, ὅτι αἱ πληροφορίες τῆς περὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἐραστοῦ τῆς ἦσαν ἐσφαλμέναι, καὶ ἡ ὁποία ἀφοῦ τὸν ἐζήτησε παντοῦ, ἤρχισε νὰ ὀδύρηται καὶ νὰ φωνάζη, ὥστε νὰ ἀναστατώσῃ τὸν κόσμον. Ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν στιγμὴν μοὶ διηγείτο τὴν ἱστορίαν τῆς.

Ὁ περὶ τὴν κυρίαν κύκλος ἤρχισε νὰ γίνηται πυκνότερος. Πάντων τὰ βλέμματα προσπλοῦντο πρὸς αὐτὴν μετ' ἐνδιαφέροντος. Ἦσαν αἱ πρῶται εἰδήσεις, τὰ πρῶτα νέα, ἅτινα ἐμάνθανον πάντες ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἐπιβιβάσεως τῶν. Ἡ Ἐφημερίς τοῦ ἀτμοπλοίου ἐκδίδεται μόνον τὴν τελευταίαν τοῦ διάπλου ἡμέραν, ἔχουσα ὅλα τὰ κατὰ τὸ ταξιδεῖον διατρέξαντα. Ἡ ὠραία λοιπὸν ἐκείνη φαιθήριξ κυρία ἐπέειχε τόπον Ἐφημερίδος ζωῆς τὴν στιγμὴν αὐτὴν καὶ ὄλοι προσεπάθουν νὰ ἀναγνώσουν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῆς.

Τὸ δράμα τοῦ ταξιδίου μας

Ἐκείνη ὡσεὶ θέλουσα νὰ ἐλκύσῃ περισσότερον τὴν περιέργειαν: Φαντάσθητε τί ἱστορία! Δράμα σωστόν. Τὸ μεσονύκτιον, καθ' ἣν στιγμὴν ἐγένεεν ἡ συνάντησις, ἐδέησε νὰ ἐπέμβῃ ἡ ἀστυνομία τοῦ πλοίου. Τίς οἶδε τί θὰ εἶχομεν, ἐὰν ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἀτμοπλοίου δὲν ἦτο τόσῃ καλῶς διωργανωμένη.

Ὁ σύζυγος τῆς διηγουμένης τὴν πλησιάζει. Φίλη μου, τῇ λέγει, μετὰ τρυφερότητος, ὠμίλησες πολὺ, θὰ κουρασθῆς φαίνεται διατεθειμένος νὰ τὴν ἀποσπᾷ τὸ κύκλου, οὐ πρὸς στιγμὴν ἐγένετο ἡ ἠρωῖς. Ἐθλῆ ἐξω νὰ ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα, ὕστερον μάλιστα ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἐπίσκεψιν θὰ ἔχῃ ἀνάγκην. . . . Καὶ συναθροίζει τὸ ἐκεῖ που ἐρριμμένον βιβλίον τῆς συζύγου του καὶ τὰ ἀρωματικὰ φιαλιδία τῆς. Ἐλα, ἀγάπη μου, τῇ λέγει, τρυφερός, θωπευτικὸς ὡς μικρὸν παιδί.

Σημειωτέον ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ σύζυγοι διακρίνονται τῶν ἀνδρῶν ὄλων τῶν ἄλλων ἐθνῶν, διὰ τὴν πρὸς τὰς γυναῖκας τῶν ἀληθῆ ἀφοσίωσιν καὶ παραδειγματικὴν τρυφερότητα. Δὲν τὰς ἀφίνουν σχεδὸν νὰ περιπατήσουν, μόνον οἱ δὲν τὰς φέρουν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν.

Ἡ κυρία θὰ ἐξέλθῃ, ἀλλὰ θὰ τὴν ἀκολουθήσωμεν ὄλοι, λέγει ζωηρὸς νέος πρὸς τὸν λευκότριχα κύριον. Θὰ μᾶς διηγηθῆ τὸ δράμα τῆς ἐσπέρας. Διηγείται μὲ τόσῃ χάριν.

Καὶ ἀληθῶς τὸν Ἀμερικανὸν φέροντα ἤδη ὑπὸ τὸν βραχίονά του τὸν τῆς συντρόφου του καὶ διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς τὸ βιβλίον καὶ τὰ ἀρώματα ἀκολουθοῦν ὄλοι οἱ ἐπιβάται καὶ ἡ συνάθροισις μεταφέρεται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Αἱ κυρίαὶ τοποθετοῦνται ἐπὶ τῶν ἀναπαυτικῶν ἐδρῶν τῶν, οἱ σύζυγοι κάμουν τὸ ἴδιον, ἀφοῦ τὰς ἐσκέπασαν καλῶς καὶ τὰς ἐξησφάλισαν ἀπὸ πάσης προσβολῆς τοῦ ψύχους καὶ τῆς

ὕγρασίας, οἱ νεώτεροι καὶ τὰ παιδιὰ σχηματίζουν κύκλον, χωρὶς νὰ ἐξαίρεθουν οὔτε οἱ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ καταστρώματος ὑπηρεταί, οἱ ὁποῖοι προσποιούνται ὅτι εἰς κἀτι ἀσχολοῦνται ὀλίγα βήματα μακρὰν μας, ἀλλ' οἱ ὁποῖοι πραγματικῶς στέκονται ἐκεῖ διὰ νὰ ἀκούσουν καὶ αὐτοί.

Ἡ κυρία τότε ἀφοῦ καθυσῆχε τὸν σύζυγόν τῆς, λέγουσα ὅτι δὲν ἦτο διόλου κουρασμένη, διηγήθη ὅτι ἡ πτωχὴ ἐκείνη γυνὴ ἦτο θῦμα ἔρωτος καὶ προδοσίας, ὅτι ἦτο μήτηρ δύο παιδιῶν, ὅτι ἐγκατελείπετο παρὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὑπὲρ οὗ εἶχε θυσιάσθῃ, διότι ἐκεῖνος δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν συντηρῆ, στερούμενος ἀπὸ ἐξ μηνῶν ἐργασίας, καὶ ὅτι ἰδίᾳ τὴν ἐγκατέλειπε διότι ἀπώλεσε τὴν ἐλπίδα, ἣν εἶχε, ὅτι θὰ ἐκληρονομεί μικρὰν περιουσίαν ἣτις θὰ τοῖς ἐπέτρεπε νὰ συζευθοῦν.

Ἐν τῷ μεταξύ, τῇ διαταγῇ τοῦ συζύγου τῆς ῥήτορος, ὁ θαλαμηπόλος τῇ ἔφερον ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου κύαθον δυνατοῦ ζωμοῦ μετὰ διπύρων. Πίε, τῇ λέγει, ὀλίγον' εἶσαι ἐξηνητημένη.

Ἡ προίκις τῆς Ἑλλεν

Ἡ κυρία μὴ προσέχουσα κἄν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς ἔλαβε τὸ κύπελλον καὶ τὰ δίπυρα, τὰ ἔτεινε πρὸς τὸν ὑπρέτην, ἀπάσασα δὲ τὸν δίσκον καὶ ἀπαλλαγείσα τῶν σκεπασμάτων τῆς: κυρία καὶ κύριοι, εἶπε. Θέλετε νὰ προικίσωμεν τὴν Ἑλλεν. Καὶ ἀφοῦ ἔρριψεν ἐκ τοῦ ἰδίου τῆς βαλαντιοῦ χρυσᾶ τινὰ νομίσματα εἰς τὸν δίσκον, ἐστράφη πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς.

Οὗτος ὡς ἐν ἐκστάσει ἔρριψεν εἰς τὸν δίσκον γενναϊότατον ποσό. Πᾶσαι καὶ πάντες ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμα τῶν, ζητωκραυγάζοντες καὶ χειροκροτοῦντες. Δὲν σὰς εἶπον ἐγώ, ὅτι οἱ Πλησίον μας εὐρίσκονται εἰς τὴν γ' θέσιν, ἐψιθύρισε ἡ πρὸ ὀλίγου ἐπαναλαβοῦσα τοῦτο νεῖνις πρὸς τὸν παρὰ τὸ πλευρόν τῆς νέον κύριον, ὅστις τὴν ἠτένιζε μὲ ἐν εἶδος σιγηλῆς λατρίας.

Ἐκεῖ οἱ δυστυχεῖς καὶ ἐδῶ οἱ ἄγγελοι τοῦ κλοῦ, εἶπεν ἐκεῖνος, οἱ ὁποῖοι σκορπίζουν περίξ των τὴν χαρὰν.

Ἄλλαι κυρίαὶ πλὴν τῶν χρημάτων προσέφερον μεταχειρισμένα, ἀλλ' ὠραῖα φορέματα, ἐπανωφόρια, ἀσπρόρουχα καὶ ἐντὸς ὥρας μόλις ἢ τέως δυστυχῆς καὶ ἀπηλιτισμένη ἦτο κάτοχος προίκος εἰς χρήματα καὶ εἶδη ὅχι εὐκαταφρονήτου. Μεθ' ὅλας δὲ τὰς προτάσεις τῶν ἐπιβατῶν, ὅπως ὁ γάμος γίνῃ ἀμέσως, τὸ πρᾶγμα ἠθεωρήθη ἀδύνατον, διότι οἱ δύο ὑπόψηφοι ἦσαν ἐντελῶς ἄγνωστοι εἰς πάντας. Ἐτχηματίσθη ἐν τούτοις ἐπιτροπὴ ἐκ κυριῶν, αἵτινες μετέβαινον εἰς Νέαν Ὑόρκην. Αὐταὶ εὐθὺς ἄμα τῷ κατάπλῳ τοῦ πλοίου, ἤθελον ζητήσαι τηλεγραφικὰς ἐκ Λονδίνου πληροφορίας περὶ τῶν δύο νέων καὶ ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τι κωλύον τὸν γάμον ἤθελον τοὺς νυμφεύσει ἀμέσως.

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξε ζωηρότατον. Πάντων τὰ πρόσωπα ἀπήσπραπτον ἐκ χαρᾶς καὶ διὰ τὴν καλὴν αὐτὴν προᾶξιν καὶ διὰ τὴν ἐξ αὐτῆς συγκίνησιν. Προπόσεις ἐνθουσιώδεις ἐγένοντο ὑπὲρ τῆς εὐεργετικῆς κυρίας, ἥτις εἶχε τὴν φαινήν ἰδέαν τῆς προίκσεως.

Τὰ παίγνια τοῦ ἀτμοπλοίου

Αἱ μεταμεσημβριναὶ ὦραι διήλθον ἄνευ τινὸς ἐπεισοδίου. Οἱ κύριοι μὲ μακροὺς πασάλους ἀνά χειρᾶς ἐπαίζον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐν εἶδος Ἀγγλικῶν παίγνιου ἐκτοπίζοντες μεγάλους ζυλίνους κύβους, τοποθετημένους ἐπὶ τετραγώνου ἐκτάσεως, ἐνῶ εἰς ὀλίγην ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν, ἄλλοι ἠσχολοῦντο

ρίπτοντες μακρόθεν μεγάλους εκ ξύλου δακτυλίους, οιτινες ωφείλον να πέτσωιν ακριβώς επί μικράς ξυλίνης στήλης, ήτις εχρησίμευεν ως σκοπός.

Αί πλείστοι των κυριών είχαν αποσυρθή, εμφανισθείσαι μόλις την τετάρτην ώραν με νέας ήδη πολυτελεστέρας ενδυμασίας. Αί νεώτεροι και ζωηρότεροι εκ τούτων εφαινότο ήδη σχηματίζασαι τας μικράς συμπαθείας των εν τῷ κύκλῳ των ταξειδιωτῶν, οιτινες επίσης περισσότερον των άλλων περιποιημένοι, ζωηροί, εὐθυμοί ήσαν ὅλοι ἀδρότης και εὐφυλογοίαι. Ἐπί τῆς κομιοδόχης τούτων ήθαλλε δειλὸν ρόδον ή άλλο ἀνθύλλιον, ἀπόνως ἀποσπασθὲν εκ των εν ταῖς αἰθούσαις ὠραίων ἀνθοδεσμῶν. Τὰ ζεύγη ταῦτα ἀπεμονούοντο των λοιπῶν ομάδων, ἐντὸς ὀλίγου δὲ κατελάμβανον τὰς γωνίας των αἰθουσῶν και εφαινότο ήδέως ἐντροφῶντά εις μελέτην του λεπτοῦ και πολυπλόκου δικτύου τὸ ὁποῖον ὑπὲρ τὰς κεφαλάς των ἐπλεον ἐν ὠραῖα του ὑποστέγου εἰκόνι δύο χρυσόπτεροι ἐρωτιδεῖς.

Τὸ σήμαντρον του τρίτου φαγητοῦ, δὲν ήργησε να σημάνη. Σημειωτέον ὅτι οἱ ταξειδεύοντες τὸν ὠκεανὸν διέρχονται τὰ τρία τέταρτα τῆς ἡμέρας τρώγοντες. Πρόγευμα με φαγητὰ θερμά και ζωμὸν και καρπούς εις τὰς ὀκτώ. Κύαθος ζωμοῦ μετὰ διπύρων εις τὰς ἑνδεκα. Γεῦμα πλουσιώτατον πλήρες εις τὴν μίαν. Δείπνον ἐτι πλουσιώτερον εις τὰς ἑξ και τέτιον μετὰ γλυκυσματων και κρύων φαγητῶν και νωποῦ βουτύρου εις τὰς δέκα. Μόλις ἐγεθῆτε τῆς Τραπεζῆς και κάμετε ἕνα γυρον, ή ρίψετε ἐν βλέμμα εις τὸ βιβλίον σας, ή θελήσετε να ἀναπαυθῆτε ὀλίγον και ὁ ἄλλος κώδων σὰς ἀναγγέλλει ὅτι πρέπει να ἐτοιμασθῆτε και πάλιν. Ἀκριβῶς εἰπεῖν, ἐὰν δὲν ἔχετε προσωπον τὸ ὁποῖον να σὰς ἀπασχολῆ κατὰ τὰ διαλείμματα, ὡς συμβαίνει δια τὰ ἀπομονούμενα ζεύγη, μόλις εὐρίσκετε καιρὸν να πλυθῆτε, να κτενισθῆτε, να ἀλλάξῆτε φόρεμα, διότι εις τὰ γεύματα ἀναπτύσσεται πολυτέλεια και πλοῦτος κοσμημάτων και καλαισθησία μοναδική.

Τί καταναλίσκεται εις ἕν ταξειδιον

Και ἀφ' οὗ ὁ λογος περὶ τροφίμων ἰδοῦ τί καταναλίσκει τὸ ἀτμόπλοιον κατὰ τὸν μεταξὺ Ἀγγλίας και Νέας Ὑόρκης διάπλου του. Βόσιον κρέας 8,000 κοιλόγρ. Πρόβειον 4,000. Μόσχειον 3,000. Χοίρινον παστόν, χοιρομήριον, σαλτσιστότα 2,500. Πουλερικά 2,000 κεφαλάς. Αὐγά 45,000. Γάλα 700 λίτρας. Σοκολάταν 200 κοιλ. Καφὲ 600 κοιλ. Τέτιον 750 κοιλ. Ζάχαριν 2,500 κοιλ. Χορταρικά διάφορα 500 κοιλ. Ἴχθυς και θαλασσινὰ νωπὰ ή κονσέρβες 800 κοιλ. Τυρόν 1500 κοιλ. Βούτυρον 2800 κοιλ. Ρύζι και ἄλλα ἀποικιακά 500 κοιλ. Ἄρτον 50,000 κοιλ. και πατάτας 150,000 κοιλά. Αἱ τροφαὶ των ὅμως καιτοὶ πολυποικίλοι, ἀνούσιαι κάπως δι' ἡμᾶς. Ἐκεῖνο τὸ αἰώνιον ψητὸν ὑπὸ διαφόρους μορφάς, και ὁ πολὺ μελαγχροινὸς ζωμός των με πολὺ πιπέρι, και τὸ ἐξ ἀραβοσίτου στερεότυπον πλακούντιον και ὁ πρωινὸς τραχανᾶς με γάλα και ζάχαριν εἶναι τὸσον στερεότυπα, ὥστε μετὰ τὴν τρίτην ή τετάρτην ἡμέραν, δὲν ἠμπορεῖτε πλέον να τὰ βλέπητε ἐμπρός σας.

Τὸ δειπνον ὑπὲρξεν ζωηρότερον του γεύματος. Μετὰ ταῦτα οἱ πλείστοι κύριοι μετέβησαν εις τὸ καπνιστήριον, ὅπου δὲν ἐβράδυνε να διοργανωθῆ χαρτοπαίγιον βαρὺ, καθ' ὃ τὰ κέρδη

και αἱ ζημίαι ἀνήρχοντο κατὰ τὰς διαδόσεις τῆς ἐπαύριον εις χιλιάδας ὄλας.

Αἱ κυρίαὶ μετὰ των νεωτέρων κυριῶν ἐσχημάτισαν ὠραία μουσικὴν συμφωνίαν, ἀποτελουμένην εκ κλειδοκυμβάλου, τετραχόρδου και πολῶν ἄλλων ὀργάνων.

Πολλοὶ και πολλοὶ ἔψαλλον ἀρμονικώτατα, ἀφοῦ ήρχισαν ἀπὸ ὕμνον και ἐτελείωσαν με ὕμνον. Εἰς νέος ἐξετέλεσε θαυμάσιον δυο με καστανιέταις τῆ συνοδείᾳ κλειδοκυμβάλου. Ἐχειροκροτήθη ἐνθουσιωδῶς, ἔλαβεν ἀνθη πολλά, ἄτινα ὠραία τῷ προσέφεραν χεῖρες και ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν τὸν ἄφιναν εις ἡσυχίαν με ταῖς καστανιέταις του.

Ἄλλ' ή εὐχάριστος του ταξειδίου ἀπόλαυσις ἐπέπρωτο να μὴ παραταθῆ, δια τὸς πλείστους των ἐπιβατῶν τοῦλάχιστον, πέραν τῆς ἡμέρας ταύτης. Οἱ θεοὶ του Ὤκεανου ἐφθόνησαν τὴν μοῖραν μας. Μετὰ τὸ μεσονύκτιον τρικυμία φρικώδης, ἀπειλητική, με λαίλαπα και καταιγίδας, μόνον ὅτι δὲν ἀνέτρεψε τὸ ἀνηλεῶς κλυδωνιζόμενον σκάφος. Και ή τρικυμία αὐτὴ διήρκεσε τέσσαρας κατὰ σειρὰν ἡμέρας, καθ' ἃς ὁ μικρὸς ἐκεῖνος θαλαμίσκος μας εἶχε μεταβληθῆ εις ζωντανὸν τάφον.

Ἐμφάνις παγῶνος

Μόλις ἀπηλλάγημεν τῆς φρικώδους τρικυμίας και ὀμίχλης πυκνῆς, πυκνοτάτης ἐσκέπασε τὸν ὀρίζοντα ἐπὶ εἴκοσι τέσσαρας συνεχεῖς ὠρας. Ἐθαίνομεν τότε βραδέως, με συνοδὸν τὸν ἀπαίσιον ἐκεῖνον θρηνώδη συριγμὸν του ἀτμοπλοίου, ἐπαναλαμβανόμενον ὡς ἀγρίαν κραυγὴν κακοποιοῦ ὀρνέου τακτικῶς ἀνά πέντε λεπτά. Ἄλλὰ τέλος πάντων ὑπεφέραμεν τότε ὀλιγώτερον τὴν ἔκτην ἡμέραν εἶδομεν τέλος φῶς τῆς ἡμέρας και σχετικῶς ἀνεπαύθημεν ὀλίγον. Ὅλοι και ὅλοι ἐπὶ του καταστρώματος, με οὐρανὸν κάπως κυανόχρονν, με ἀέρα καθαρὸν, ζωογονον. Αἰφνης ὁ πρόσκοπος ἔδωκε σημεῖον ἐμφανίσεως παγῶνος. Γενικὴ συγκίνησις. Ὅλοι τρέχουν ἄνω κάτω ζητοῦντες πληροφορίας. Εὐτυχῶς ὅτι δὲν εἶναι ὀμίχλη ἄλλως, μπλοῦμε κάτω, μοὶ λέγει μετ' ἐμφάσεως ὁ ἱατρὸς γελῶν. Ὅλοι ἀνυπομονοῦμεν να ἴδωμεν τὸ παράδοξον τουτο θέαμα, τὸν μέγιστον τουτον ἐχθρὸν των διαπλεόντων τὸν ὠκεανόν. Ἐν τῷ μεταξὺ συνοδεία θαλασσίων κητῶν ποιεῖται ἀληθῆ πρόήμων παρέλασιν. Ζωηρότης, χαρὰ, ἐνθουσιασμός ἀπερίγραπτος. Μετὰ ἑξ ἡμερῶν συνεχῆ ἀπὸ του κόσμου χωρισμὸν ὅ,τι και ἂν συναντήσῃ τις—ἔστω και ἰχθύς—χαιρετᾶται μετὰ ζητωκραυγῶν. Τέλος πάντων ὁ λευκὸς ὄγκος προβάλλει μακρόθεν ὡς νέφος ἐπιπλέον με καταπληκτικὴν ταχύτητα τὸν ὠκεανόν. Εἶναι εις ἀρκετὰ μακρυνὴν ἀπόστασιν ἀπὸ ἡμᾶς, ἐνόσφδὲ πλησιάζει παρουσιάζεται ὑπὸ λαμπροτέραν ὄψιν. Ὁ ἥλιος ὡσεὶ θέλων να προσθήσῃ τὴν αἴγλην των ἀκτίνων του εις τὸ ἐξαισιον τουτο φαντασμαγορικὸν θέαμα, προβάλλει μόλις τὴν στιγμὴν αὐτὴν και ἐκτοξεύει δέσμη ἀπλέτου φωτός ἐπὶ του λευκοῦ πολυέδρου κρυσταλλίνου ὄρους, τὸ ὁποῖον φέρεται ἀκατάσχετον μετὰ ἰλιγγιώδους ταχύτητος πρὸς τὰ κάτω.

Τί ὠραῖον! τί ἐξαισιον! τί θαυμάσιον! ἀνακράζομεν ὅλοι ἐν χωρῷ. Φαντάσθητε ἀληθὲς ὄρος ή μᾶλλον νῆσον εκ κρυστάλλου, με ὀδοντωτὰς κορυφάς, με σχῆμα πολυγώνου, πάλλευκον, με ἀναλαμπὰς ἰριδοειδεῖς, με ἀκτινωτὸν ὡς εκ τῆς ἀνταντα κλάσεως χρυσερυθροπράσινον, με ἀφρίζον ὡς εκ του δρόμου πλαίσιον, ἐν τῇ ἀπεράντῃ ἐκείνῃ κυανοφαῖφ του ὠκεανοῦ ἐκτάσει, ὑπὸ οὐρανὸν γαλανόν, διασχίζόμενον ὑπὸ λευ-

κῶν νεφῶν, και ἔχετε ἀμυδρὰν ἰδέαν του γιγαντείου εκ παντὸς πολυτίμου λίθου ὄγκου, ὃν ή φύσις ὡς ἐν θαυμασίῳ πανοράματι ἐξέθετεν ἐκεῖ πρὸ των ἀπλήστων βλεμμάτων μας.

Τοιαύτη ήτο ή συγκίνησις μας, ὥστε σιγὴ θρησκευτικὴ διεδέχθη τὰ πρῶτα ἐπιφωνήματά μας και ὅλοι ὡς εκ συνηνοήσεως εφαινότο κρατοῦντες τὴν ἀναπνοήν, ἵνα μὴ ή μαγικὴ ὄπτασις διαλυθῆ, ἵνα μὴ τὸ θαυμάσιον θέαμα ἐξαφανισθῆ αἰφνης. Μάτην τὸ σήμαντρον του γεύματος σημαίνει δια τρίτην ήδη φορὰν. Οὐδεὶς κινεῖται τῆς θέσεώς του, οὐδεὶς προσέχει εις τὰς διαμαρτυρίας του στομάχου, του τὸσον δοκιμασθέντος και ταλαιπωρηθέντος κατὰ τὰς τέσσαρας παρελθούσας ἡμέρας.

Τὸ ρεῦμα τὸ ὁποῖον τὸ κρυστάλλινον τουτο θηρίον σχηματίζει εκ τῆς φορᾶς του δρόμου ἀρχίζει να κλονίζει τὸ πλοῖόν μας. Μὴ τύχη και ἀλλάξῃ δρόμον; λέγει νεαρὸν και εὐειδέστατον κοριτσάκι, με κυανοῦν ναυτικὸν σκουφον· μήπως συγκρουσθῆ μαζῆ μας μαμά; Γιατί κουνουμέν ἔτσι τώρα;

Ἄλλ' ὁ λευκὸς ὄγκος ἀπομακρύνεται ὀλονέν, τίς οἶδεν ἀπὸ τίνος σημείου του βορείου πόλου ἀποσπασθεῖς, κατὰ τὰς πρῶτας αὐτὰς ἡμέρας τῆς ἀτμοσφαιρικῆς μεταβολῆς και ποῖον δρόμον θὰ διατρέξῃ μέχρι τῆς ἐντελοῦς ἀποσυνθέσεώς του, ή ποῖον ταλαίπωρον πλοῖον προώρισται να κταβυθισῆ, ἐὰν ὀμίχλη και πάλιν καλύψῃ κατὰ τὸν δρόμον, του τὸν ὀρίζοντα.

Οἱ ἐπὶ του καταστρώματος ἐπιβάται ἀραιούνται. Μεταξὺ των τελευταίων μένω και ἐγὼ παρακολουθοῦσα μακρὰν, πολὺ μακρὰν ήδη τὸν μόλις ὡς λευκὸν πτηνὸν ἐξαφανιζόμενον παγῶνα. Ἐχω λησμονήσει ὄλας τὰς ταλαιπωρίας, και τὰς κακοπαθείας και τὰ βάσανα των διαρρευσασῶν ἡμερῶν και αἰσθάνομαι ἐν εἶδος τέρψεως, χαρᾶς, ἀπολαύσεως, ἱκανοποιήσεως, πληρούσης τὰ στήθη μου. Μηχανικῶς ἀκολουθῶ τὸς πρὸς τὸ ἐστιατόριον διευθυνομένους, οιτινες ἴστανται παρὰ τὸ πλατύσκαλλον, ἀκριβῶς πρὸ μεγάλου χάρτου, ἀνηρητημένου ἐκεῖ. Εἶναι ὁ χάρτης του Ὤκεανου με τὸς λιμένας τῆς ἀναχωρήσεως και διευθυνώσεως μας, καθ' ἐκάστην δὲ μεσημβρίαν δια μικροσκοπικῆς Ἀμερικανικῆς σημαίας σημειοῦται ἐπ' αὐτοῦ τὸ σημεῖον, εις ὃ εὐρισκόμεθα. Πέντε τοιαῦτα σημαία δεικνύουσιν ήδη τὸν διανυθέντα δρόμον, ὑπ' αὐτὰς δὲ ἐντὸς πλαίσιου σημειοῦνται ἐπὶ χάρτου τὰ διανυθέντα μίλια και τὰ ἐτι ὑπολειπόμενα. Ὁ χάρτης αὐτὸς εἶναι τὸ μόνον τημεῖον, ἐφ' οὗ καθ' ἐκάστην στρέφονται ἐναγωνίως τὰ βλέμματα των ταξειδιωτῶν. Εἶναι τὸ μόνον σημεῖον, τὸ ὁποῖον μᾶς συνδέει πρὸς τὸν ἄλλον κόσμον, και μᾶς παρέχει ὄρατὴν, ψηλαφητὴν ἐλπίδα τῆς πρὸς τὸν κόσμον αὐτὸν προσεχούς ἐπικοινωνίας μας.

Γευματίζω με ὄρεξιν δύο, και εἶμαι εὐθυμος ὅσον ποτέ. Ἀρχίζω να πλάττω ὠραία ὄνειρα ἐξηπλωμένη ἐπὶ τίνος ἀνακλίντρον του πάντοτε ἠλεκτροφωτισμένου ἐστιατορίου μας, ὅταν αἰφνης ή λέξις κρούσῃ με ἀποσπᾶ των ρεμβασμάτων μου. Εἶναι ὁ σύζυγός μου, ὅστις ὡχρὸς με ὀφθαλμοῦς μελανοκύκλους ἐπαναλαμβάνει τὴν λέξιν: *ριγῶ*.

Ἀπὸ δύο ήδη ἡμερῶν παραπονεῖται, ὡς πάσχω ὑπὸ καρβαρίας και γενικῆς κακοδιαθεσίας. Τρώγει ὀλίγον, κοιμάται κακῶς. Τὸν βοηθῶ να σκεπασθῆ ἐπὶ τῆς θέσεως, ἣν ἐγὼ κατεῖχον τέως και κατέρχομαι εις ἀναζητήσιν του θερμομέτρου, τὸ ὁποῖον ἐξετασθὲν δεικνύει πυρετὸν τεσσαράκοντα βαθμῶν. Φρίκη! Δι' ἀποτόμου κινήσεως τὸ καταβιβάζω εις τὸ 38 και 1)2 και τὸν συνοδεύω ἀμέσως με προσπεποιημένη ἀταραξίαν

εις τὸν θαλαμίσκον μας. Καλῶ τὸν ἱατρὸν ὅστις διατάττει θερμότητα, θερμότητα, μεγάλην θερμότητα, ἐναντίον του συστήματος των ἰδικῶν μας, οιτινες εις τοιοῦτους ὄξεις πυρετοῦς ἀντιτάσσουν δροιστικά. Εἰκοσιτετράωρος ἀγωνία ἐν τῷ θαλαμίσκῳ ἐκείνῳ, ἀγωνία φρικτὴ με τὸν φόβον ἐπιπλοκῆς τινος, με τὸν πυρετὸν πάντοτε των 40 βαθμῶν, με τὸ φάσμα νόσου τινὸς βαρείας ἐν πλήρει ὠκεανῷ, μεταξὺ ξένων, ἀγνώστων, ἀδιαφόρων, με τὸν κίνδυνον ήδη τῆς μὴ ἐγκαίρου μεταβάσεως εις Σικάγον! Νομίζω ὅτι θὰ παραφρονήσω!

Ὁ Πιλότος

Εἰς ἐπίμετρον τῆς ἀγωνίας μου, ἐνῶ κἀθημαι ἐκεῖ ἐπὶ εἴκοσι ήδη ὠρας, καθηλωμένη ἐπὶ τῆς ἑδρας μου παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του, με ἐν ψευδομειδίαιμα εις τὰ χεῖλη, αἰσθάνομαι, ὅτι ὁ δρόμος του ἀτμοπλοίου ἀνακόπτεται ἀποτόμως, ὅτι ή μηχανὴ δὲν κινεῖται πλέον. Τί συμβαίνει; τί ἐπάθομεν, μοὶ λέγει; διατί ἐσταματήσαμεν; και προσηλοὶ ἀνήσυχον τὸ πυρετῶδες βλέμμα του ἐπ' ἐμέ.

Δὲν θὰ εἶναι τίποτε. Ἄφες να τρέξω να ἴδω μίαν στιγμὴν, λέγω, και ρίπτομαι ἐκτὸς τῆ θύρας και διασχίζω τρέχουσα τὸς διαιδαλώδεις διαδρόμους, και ἀναβρίνω ἀνά τρεῖς τὰς βαθμίδας και εὐρίσκομαι ἐντὸς δευτερολέπτων ἐπὶ του καταστρώματος.

Ὅλοι οἱ ἐπιβάται εἶναι συνηθροισμένοι ἐκεῖ, ἀλλ' οὐδεὶς φαίνεται ἀνήσυχος. Τούναντίον ὅλοι εἶναι περιχαρεῖς, ὅλοι εὐχαριστημένοι. Προχωρῶ ὀλίγον και βλέπω μικρὸν πλοίαριον με λευκοκίτρινον ἴστιον και με στίχον ὄλον κωπῶν προσπαθοῦν να κρατηθῆ ἀπὸ τὸ ἰδικόν μας. Ἐπὶ του ἴστιου του, εις ἀριθμὸς δια κυανοῦ σκοτεινοῦ χρώματος και στοιχείον P εις μέγιστον σχῆμα.

Εἶναι ὁ πιλότος, ὅστις ἀποσπασθεῖς του πλοιαρίου του προσδένεται ὑπὸ των συντρόφων του δι' ἰσχυροῦ σιδηροῦ κρίκου ἀπὸ τῆς ὀσφύος και ἀνεκλύεται με τὸ βίτεξ του ἀτμοπλοίου μας δίκην ἐμπορεύματος. Ἐν ὀυρᾷ βροντῶδες και ἐνθουσιῶδη χειροκροτήματα τὸν ὑποδέχονται. Ὁ πιλότος και ὅταν εἴμεθα εἴκοσι τέσσαρας ὠρας μακρὰν του λιμένος εἶναι ή ξηρά, ή ζωή, ή ἀσφάλεια δια τὸς ταξειδιώτας. Φέρει ἐφημερίδας, γράμματα, περιοδικά. Ὅλοι του σφίγγουν τὴν χεῖρα, του ζητοῦν πληροφορίας, τὸν περιποιοῦνται, του προσφέρουν σιγάρα ἀθάνας και ποτήρια ζύθου και ἐκλεκτοῦ οἴνου, και αὐτὸς με τὴν ἀφελῆ και ἀγαθὴν ἔκφρασιν ναύτου, δεκάκις τῆς ἡμέρας παλαιόντος κατὰ των μαύρων του ὠκεανοῦ κυμάτων προσπαθεῖ να ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειαν ὄλων. Ὁ πλοίαρχος ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς τίθεται ὄλος εις τὰς διαταγὰς του. Κατὰ τὸ ὑπολειπόμενον εἰκοσιτετράωρον του ταξειδίου μας, τὸ πλήρωμα ὄλον αὐτὸν ἀναγνωρίζει ὡς ἀρχηγόν.

Κατέρχομαι μεθ' ὄσης ταχύτητος ἀνήλλον, ἵνα καθησυχάσω τὸν ὑπὸ του πυρετοῦ κατατροχόμενον, εις ὃν παραδόξως ή εὐχάριστος εἰδησις ἐπέφερε σπουδαιοτάτην ἀντιδραστίν. Ἡ ὕφρεσις του πυρετοῦ ἀρχίζει. Μετὰ τρεῖς ὠρας ή θερμοκρασία εἶναι ὄλος φυσικὴ. Γενναιοτάτη θόσις κινήσεως μᾶς ἀπαλλάττει ἐντελῶς του φρικώδους ἐκείνου ἐφιάλτου, ὅστις παρ' ὀλίγον ἀνέτρεπε πάντα τὰ σχέδιά μας, κατέστρεψε καθ' ὀλοκληρίαν τὸν σκοπὸν του ταξειδίου δια τὸ ὁποῖον πόσα ἐγένοντο θυσίαι, πόσοι κατεβλήθησαν ἀγῶνες.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον, ἀνατολὴν ἡμέρας ὀμιχλώδους

ισεργόμεθα εις τόν άπεράντως, τεραστίως άπεράντον λιμένα τής Νέας Υόρκης.

Κατά την στιγμήν ταύτην διανέμεται πρὸς ὅλους τοὺς ταξιδιώτας ἡ Ἐφημερίς τοῦ ἀτμοπλοίου, τυπωμένη φιλοκάλως καὶ περιλαμβάνουσα λεπτομερῶς πάντα τὰ κατὰ τὸ ὄκταήμερον ταξείδιόν μας. Ἀλλὰ τίς προσέχει εἰς Ἐφημερίδα κατὰ τὴν στιγμήν αὐτήν, ὅτε τὸ μεγαλοπρεπές πανόραμα τής πόλεως μᾶς καταπλήσσει. Ὑπὸ τὴν διαφανῆ τής ὀμίχλης καλύπτραν, διαγράφεται πέριξ μας τὸ θαυμάσιον πλάσιον τής ἀφυπνιζομένης πόλεως εἰς ἀπειροποικίλους ἐναλλαγὰς σχημάτων καὶ γραμμῶν. Πλήθος ἀπειρον γιγαντιαίων ἀτμοπλοίων διαφόρων καὶ παραδόξων σχημάτων ἴστανται ἀκίνητα ἀνά τὰ διάφορα τοῦ λιμένος σημεία, ἐνῶ ἄλλα μικρά, ἐν εἴδει κινήτων οἰκιῶν, ἀνευ ἰστών καὶ ἐξαρτημάτων διασχίζουσιν αὐτὸν ἀνά πᾶσαν διεύθυνσιν. Εἰς τὸ μέσον τοῦ λιμένος παρὰ τὴν εἰσοδὸν, ἐπὶ νήσου στρογγύλης, ὀλοπρασίνης, ὑψοῦται ὑπεράνω πάντων ἐπὶ κολοσσαίου ὑποβάθρου, τὸ γιγάντειον ἄγαλμα τής Ἐλευθερίας, ἐστεμμένης στεφάνῳ δόξης, μετὰ τὴν δάδα τής προόδου εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ δι' ἐπιβλητικῆς τής ἐτέρας κινήσεως, δεσποζούσης, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ κόσμου ὅλου.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο, ὀλόκληρον ἐκ χαλκοῦ προσέφερεν ἡ Γαλλία εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἰς ἐνδειξὴν ἀδελφικῆς τῶν δύο μεγάλων ἐθνῶν ἐνότητος. Μεγάλῃ, σφριγῶσα, κραταιά, ἐπιβλητικὴ ἐν τῇ σκοτεινῇ μορφῇ τῆς, ἡ ἐλευθερία αὕτη φαίνεται εἰκονίζουσα μᾶλλον τὴν νεαρὰν Ἀμερικὴν, ἢ τὴν σφριγῶσα καὶ ἀπειλητικὴ ὑψοῦται ὑπεράνω τής γηραιᾶς αὐτῆς προμήτορος Εὐρώπης, διαγράφουσα ἐκ τοῦ πολιτισμοῦ ἐκείνης τὸ ψεῦδος καὶ τὰς πλάνας καὶ κατακτώσα τὸν κόσμον ὅλον διὰ τής ἐργασίας καὶ τής ἀληθείας, τῶν δύο τούτων μεγάλων καὶ κραταιῶν μοχλῶν τής προόδου.

ΘΕΑΤΡΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΙΣΧΥΛΟΣ. Νέα δραματικά ἔργα Ἑλλήνων συγγραφέων ἀναγγέλλονται ὡς μέλλοντα νὰ παρασταθῶσι κατ' αὐτὰς ὑπὸ τοῦ προοδευτικῆς θιάσου ὁ Αἰσχύλος. Δὲν ἀμφισβάλλομεν ὅτι νέαν καὶ πάλιν θὰ προσδώσωσιν ἀγλήν εἰς τὴν καλλιτεχνικὸν τάλαντον τής κ. Παρασκευοπούλου, καὶ τῶν λοιπῶν διακεκριμένων καλλιτεχνῶν τοῦ θιάσου τῆς. Περὶ τῶν ἔργων τούτων ἔχτενεῖς κρίσεις προσεχῶς. ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΣΟΧΑ. Οἱ δύο προεστοὶ εἶναι ὁ τίτλος τοῦ νέου

κωμειδιολοῦ τοῦ κ. Ζάνου. Ἡ ὑπόθεσις καλὴ. Μία κοινωνικὴ εἰκὼν πιστοτάτη. Ἡ ἐξέλιξις ὁμῶς ὀλίγον ἀτεχνος. Τὰ λογοπαίγνια βεβαιωμένα καὶ ἐν γένει φλυαρία καὶ φορτικὴ ἐπανάλειψις τῶν ἰδίων ἰδεῶν καὶ σκηνῶν, καταστρέφουσι τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου. Ἐκτέλεσις ἐκ μέρους τοῦ ἤρωος τῆς σκηνῆς Παντοπούλου ἀμίμητος, τελεία. Ἐπίσης ἀριστος εἰς τὸ εἶδος τοῦ δ κ. Κωνσταντόπουλος. Ἐὰν ὁ κ. Ζάννος ἀναθεωρήσῃ τὸ ἔργον του, ἐὰν περικόψῃ πολλὰ ἐκ τῆς β' καὶ γ' πράξεως θὰ τὸ καταστήσῃ ὡραῖον, πολὺ ὑπεροχώτερον τής Ἀλεποῦς.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

εἰς τὴν γωνιαίαν καὶ μετὰ μεγάλου κήπου οἰκίαν Τούλν, ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἀκαδημίας (ἀριθ. 57) καὶ Πινακωτῶν (ἀριθ. 20). Ἡ εἰσοδὸς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας.

Ἐν τῇ ἀνωτέρῳ οἰκίᾳ ἄρχονται αἱ ἐγγραφαὶ τὴν 12ην Αὐγούστου ἡμέραν Πέμπτην.

Ἐξακολουθοῦν δὲ καθ' ἑκάστην 9 — 11 π. μ. καὶ 5 — 7 μ. μ.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΓΚΥΖΑ

ὑΠΕΡ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΒΙΟΤΕΧΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

Σήμερον τὴν 5 1/2 μ. μ. ὥραν τελεῖται ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ Ζαπτείου εὐεργετικὴ συναυλία ὑπὲρ τοῦ σχολείου τῆς Βιοτεχνικῆς ἐταιρίας. Τὴν συναυλίαν ταύτην, ἐν ἣ πρωταγωνιστεῖ ὁ κ. Εὐρυσθένης Γκίζας καὶ συμπράττουσιν εὐγενῶς ἢ τε καλλιτέχνις κ. Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου καὶ οἱ κ. κ. Λαμπιλέτ, Μπελουπόνα, Βαλεριάνη καὶ Γαϊδεμβέρτζερ εὐηρεστήθη νὰ λάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἡ Α. Γ. ὁ βασιλόπουις Γεώργιος.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟΛΙΣΜΟΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΜΑΓΓΙΩΡΟΣ ΚΑΙ ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

Ὁ κ. Ρουσόπουλος περιέρχεται τὴν Εὐρώπην, ἵνα συλλέξῃ ὅ,τι οἱ νέοι σαρμοὶ καὶ ἡ Παρισινὴ καλλιουσιεὶα καὶ κομφοπρέπεια ἐπενόησε πρὸς στολισμὸν τῆς νεότητος καὶ τοῦ κάλλους. Ἀναμείνεται τὴν ἐπάνοδόν του, ἵνα ἐφοδιασθῆτε ὑμεῖς καὶ ἐφοδιάσῃτε καὶ τὰς οἰκίας σας μετὰ τὰ θαυμάσια κομφοτεχνήματα καὶ τὰ καλλιτεχνικὰ ἐξαρτήματα, δι' ὧν κατ' αὐτὰς ἐφοδιάζει τὸ κατὰ στήμᾶ του.

ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ ΠΛΑΣΚΕΤΑΙ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΤΑ ΝΕΑΝ ΚΑΙ ΣΥΝΤΟΜΩΤΑΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ

Γίνονται δεκταὶ καὶ κυραὶ καὶ δεσποινίδες Τιμαὶ μέτρια. — Στὰ Μελᾶ ἀρ. 12.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀληθέστατον. Ἡ βαρὸν εἶχε ὄχι μόνον θῶσι τὴν τοιαύτην συμβουλήν, ἀλλ' εἶχε δώσει αὐτὴν καὶ καθ' ὅλους μυστικὸν τρόπον, ὅ,τι εὐρίσκοντο ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ δωματίῳ τῆς Ναδίνης ἐντελῶς μόναι.

Συνεπῶς οἱ λόγοι οὗτοι ἐξήλειψαν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Παυλίνας καὶ τὸ τελευταῖον ἔγνω ὑπονοίας.

— Ὡς προσφιλῆς μικρὰ! ἐπιθύρσις συγκεκινημένη, εἰς ἐμὲ τὰ λέγεις αὐτά; Ὅτι ὑπάρχουσι πολλῶν εἰδῶν ἡθικῶν πόνοι εἰς τὸν κόσμον τὸ γνωρίζω ἐξ ἰδίας πείρας.

Ἀλλὰ μὴ πρὸς Θεοῦ παραβάλλῃς τὴν ἰδιοτροπίαν πάσχοντος παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ λάθος του καὶ θὰ σοὶ ἀποδοθῇ καθ' ὀλοκληρίαν μετὰ τὸν ἀνηλεῆ θάνατον, ὅστις ἀποσπᾷ σκληρῶς τῆς ἀγκάλης ἡμῶν προσφιλεῖς ὑπάρξεις καὶ συντρίβει διὰ παντὸς τὸν βίον μας! Εἰς δὲ τὰ ἄλλα δεῖνὰ τοῦ βίου ὅταν ἀναπτύξῃ τις γενναϊότητα, ὑπομονὴν καὶ ἐνεργητικότητα δύναται νὰ ἐλπίσῃ βελτίωσιν τῆς τύχης του, εἰς τὸν θάνατον ὁμῶς δὲν ὑπάρχει θεραπεία. Ὅχι, οὐδεμία θεραπεία!... Ἐπ' ἀντὶ τῆς στιγμῆς καταβλήθεισα ὑπὸ τὸ βάρος τῆς θλίψεως τῆς, ἀλλὰ κινήσασα τὴν κεφαλὴν διὰ τρόπου συνήθους αὐτῆ ἀνέλαβε ταχέως στάσιν ὑπερήφανον, ἤρμενον καὶ ἀπαθῆ.

— Θέλεις νὰ ὑπάγω ἐγὼ νὰ ἰδῶ τὴν Φράνς; ἠρώτησεν. Ἴσως κατορθώσω νὰ τὴν ἐπηρεάσω...

— Ὑπάγετε, ἰονά μου, καὶ ὁ Θεὸς πλέον ἂς ἔλθῃ ἡμῖν ἀρωγός, διότι τῆ ἀληθείᾳ ἡ κατάστασις αὕτη μᾶς καθιστᾷ ὅλους πολὺ δυστυχεῖς!...

Ἀφῆκε τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἡ κ. Ζέκομφεν ἤτοιμαζέτο νὰ διέλθῃ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, ἡ κόμησσα ἠρώτησεν αὐτὴν μετὰ ζωηρότητος.

— Νονά, πιστεύετε εἰς τὸν ὑπνωτισμὸν; Ἡ Συβίλη εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἠσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς σφοδρῶς πάλαιουσαν.

Ἡ κ. Ζέκομφεν συγκεκινημένη ὁμοίως ἔστη καὶ πρὶν ἀπαντήσῃ παρετήρησε τὴν νεαρὰν γυναῖκα μετὰ προσοχῆς.

Αὕτη εἶχε κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῆς τὴν πλήρη ζωτικότητος καὶ περιπαθείας ἐκείνην ἔκφρασιν, τὴν ὁποῖαν τοσάκις ἄλλοτε ἡ Παυλίνα εἶχε παρατηρήσει ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Ναδίνης, ὁσάκις κατεῖχετο αὕτη ὑπὸ αἰσθημάτων χαρᾶς ἢ ὀργῆς.

— Δὲν ἐννοῶ διατὶ μοὶ ἀπευθύνεις τὴν ἐρώτησιν αὐτήν, ἀπήντησεν ἡ Παυλίνα. Ἀλλ' ἀφοῦ θέλεις νὰ μάθῃς τὴν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου σκέψιν μου, ἰδοὺ αὐτῆ. Ἐπὶ μακρὸν ἐπίστευσα ὅτι πάντα ταῦτα οὐδὲν ἕτερον ἦσαν ἢ ψεῦδη καὶ ἀγυρτεῖαι, οὐχ ἦτοσαν πρόσωπα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπερίοριστον ἔχω ἐμπιστοσύνην, μεταξὺ ἄλλων ὁ γέγων ἰατρός μου Γραβιέ, μοὶ ὠμίλησαν μετὰ τοσαύτης πιστικότητος περὶ πειραμάτων, ἅτινα ἔσχον θετικώτατα ἀποτελέσματα, ὥστε μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου ἀποφεύγω νὰ ἐκφέρω γνώμην.

— Ἐἰ λοιπὸν, νονά μου, ἐγὼ εἰς τὴν Ἀδάναν παρέστην εἰς πολὺ παράδοξα πράγματα.

— Πρόσωπόν τι μοὶ ἔδωκε μίαν διαταγὴν καὶ τὴν ἐπαύριον, μολοντοῖ ἐῖγον σταθερὰν ἀπόφασιν, μετὰ τὴν ἰσχυρὰν θέλησιν τὴν ὁποῖαν γνωρίζετε ἐν ἐμοί, νὰ μὴ ἐκτελέσω τὴν διαταγὴν αὐτὴν ἠναγκάσθην παρὰ τὴν θέλησίν μου νὰ ὑπακούσω εἰς ὅ,τι με εἶχον διατάξει. Τότε ἐπέισθην, τὸσον πολὺ ἐπέισθην, ὥστε ἠθέλησα νὰ κάμω καὶ ἐγὼ τὸ πείραμα.

Ἀπεκρίμασα τὸν κόμητα Δε Ροσεμπέλ διὰ τοῦ αὐτοῦ μαγνητιστοῦ, ὅστις εἶχεν ἀποκοιμίσει καὶ ἐμὲ καὶ διέταξα αὐτὸν διὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε μαγνητιστοῦ νὰ με ἀγαπήσῃ εἰς τὸ μέλλον ὅσον κατὰ τὸ παρελθὸν ἤμην αὐτῷ ἀδιάφορος.

Ἐἰ εἶπε μετὰ τῆς ἀγέρωχου περιφρονησεως μεθ' ἧς ὠμίλει πάντοτε περὶ τοῦ συζύγου τῆς, ὄχι διότι ἐπεθύμουν νὰ ἀποκτήσω ἔρωτα τὸν ὁποῖον μοὶ ἠρνήθη ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον... Ἡ Συβίλλη ἦτις ἀνεκάθεν ὑπῆρξεν ἡ μυστικισμῶν δουλὸς μοὶ εἰξέυρει πόσον εὐκόλως παρηγορήθην διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ Χριστιαν...

— Ἐν πρώτοις δὲν μοὶ ἀπήρσεκε νὰ ἀποδώσω αὐτῷ μέρος τῶν ἠθικῶν βασάνων, τὰς ὁποίας ὁ ἴδιος μοὶ ἐπέβαλλεν ἄλλοτε... Ἀφ' ἑτέρου εὐρίσκον τὴν διαγωγὴν του ἔλθεινόν, τοὺς τρόπους του ἔλθεινότερους ἐτι ὡς πρὸς τὰς θυγατέρας μας, αἵτινες ἐμεγάλοναν καὶ ἠθελον ἐπὶ τέλος ἀντιληφθῆ τῶν διατρεχόντων.

— Καὶ ἐπέτυχες; ἠρώτησεν ἡ βαρὸν.

— Ἐὰν ἐπέτυχον; Τὴν ἐπαύριον ὁ Χριστιαν ἦτο ἄλλος ἄνθρωπος, με ἔλατρευε.

— Καὶ τὸ πάθος του αὐτὸ ἦτο διαρκές;